

Vlierbloesem plukken bij Litton, Somerset

Amy is vijf jaar en in al die vijf jaren heeft ze mama nog nooit zo gek zien doen. Mama staat voor haar op het gras, heel raar, alsof ze bevroren is met zo'n ijsgeweer zoals die man in *The Incredibles* bijna altijd in zijn hand heeft. Ze staat op één been en met één uitgestoken arm, alsof ze aan het rennen was en opeens moest stoppen en als een standbeeld moest blijven staan. Haar mond is open en haar gezicht is heel wit. Het zou echt grappig zijn als haar ogen niet heel groot waren en heel vreemd stonden, zoals wanneer ze iets engs ziet op de televisie. Achter haar zweeft een rij donzige witte wolken, net als bij *The Simpsons*, alleen is de hemel een beetje donkerder omdat het al bijna avond is.

‘Amy?’ Eindelijk zet mama haar voet neer. Ze balanceert niet meer op haar andere voet en doet een gek zijdelings dansje, als een marionet die bijna omvalt, en als ze haar evenwicht hervonden heeft, verandert er iets in haar gezicht. ‘AMY?’

Ze begint te rennen en onder het rennen schreeuwt ze: ‘Brian!?! Brian, ik heb haar gevonden. Brian? KOM HIER. Ik heb haar gevonden. Hier, tussen de bomen.’

Voor Amy iets kan zeggen, heeft mama haar opgetild. Ze schreeuwt nog steeds naar papa, ‘Brian Brian Brian’, en ze klemt Amy tegen zich aan zoals ze deed op de dag dat zij de weg op wilde lopen en bijna werd vermorzeld door een bus, wat volgens mama het engste is wat ze ooit heeft gezien, maar Amy vond het niet half zo eng als de Puzzler van *Numberjacks*.

‘Waar heb je toch gezeten?’ Mama zet haar pardoes weer op de grond. Ze gaat op haar hurken zitten, laat haar handen langs Amy’s armen en benen glijden, trekt haar blauwe jurkje recht en strijkt het haar uit haar gezicht. Met bezorgde ogen kijkt ze haar

aan. ‘Amy? Amy, is alles goed met je? Is alles goed met je, schatje?’

‘Ja hoor, mama. Hoezo?’

‘Hoezo?’ Mama schudt met haar hoofd, precies zoals ze doet wanneer papa iets heel doms zegt. ‘Hoezo? O, kindje toch. Mijn lieverdje.’ Ze doet haar ogen dicht, laat haar hoofd tegen Amy’s borst zakken en drukt haar tegen zich aan. Ze houdt haar echt heel stevig vast en Amy voelt dat ze vanbinnen helemaal fijngeknepen wordt, maar ze wil zich niet loswurmen, omdat mama daar verdrietig van zou kunnen worden.

‘Amy!’ Papa komt over het pad naar hen toe gehold. Het veld is heel groot en heel groen en het loopt af, en alle mensen zijn uit hun auto’s gestapt en staan allemaal naar haar te kijken. ‘AMY?’ Papa heeft de plastic bak niet meer waar ze hun bloemen in deden; in plaats daarvan heeft hij zijn telefoon in zijn hand. Hij heeft die mooie trui uitgetrokken en zijn shirt is helemaal nat en vies onder de oksels. Mama zegt dat hij daar lekt als hij te hard rent, dus hij moet een hele tijd gerend hebben. Zijn gezicht ziet er net zo uit als dat van mama, helemaal bleek en angstig, en Amy wil een beetje lachen omdat ze er allebei zo grappig uitzien, zo wit als Halloweenmaskers, alleen kan ze niet goed zien of papa boos is of verdrietig.

‘Waar zat je? Waar heb je gegeten?’ Zijn stem klinkt erg hard. ‘Hoe vaak heb ik je niet gezegd dat je in de buurt moet blijven?’ Hij draait zich om en roept naar de mensen bij de auto’s: ‘We hebben haar gevonden. We hebben haar gevonden.’ Dan kijkt hij weer naar Amy. Hij is boos, heel erg boos – je kunt het zien aan zijn ogen, die hij een beetje dichtknijpt. ‘Je bent tijden weg geweest, je hebt je moeder aan het huilen gemaakt. Dit is de laatste keer dat we vlierbloesem zijn gaan plukken. De allerlaatste keer.’

‘Brian, houd je mond. Alles in is orde, dat is het enige wat telt.’

‘Is dat zo?’ Hij legt een hand op mama’s schouder en duwt haar een beetje opzij, zodat hij kan bukken en in Amy’s gezicht

kan kijken. Zijn ogen gaan van boven naar beneden en van de ene kant naar de andere en nemen haar van top tot teen op. 'Is alles goed met je? Amy? Waar ben je geweest? Heb je met iemand gepraat?'

Ze bijt op haar lip. Haar hoofd voelt helemaal akelig en warm en er staan tranen in haar ogen, die vanonder haar oogleden vallen en over haar wangen lopen.

'Amy?' Papa schudt aan haar arm. 'Heb je met iemand gepraat?'

'Alleen die meneer. Verder niemand.'

Papa doet heel gek als ze dat zegt. Opeens voelen zijn handen niet meer aardig; het zijn net vogelklauwen die in Amy's armen prikken. 'Die meneer?'

'Ja.'

Mama's lippen beginnen te trillen. Het zwarte spul op haar ogen is uitgelopen en haar hele gezicht is vies. 'Ik zei toch dat we hier op dit uur van de dag niet naartoe moesten gaan, Brian. Om deze tijd komen ze allemaal tevoorschijn, allemaal. En we zitten hier niet ver van de Donkey Pitch. Weet je nog? De Donkey Pitch?'

'Welke meneer?' vraagt papa. 'Amy, vertel het zo goed mogelijk, als een grote meid, want dit is geen grap. Wat voor meneer?'

Ze draait zich om naar het bos en wijst. Maar zodra ze dat doet, ziet ze dat hij weg is, de meneer die van honden houdt. Hij is weggegaan. En hij moet de puppy hebben meegenomen, want die is ook weg.

'Hij was heel lief.'

'Lief?' zegt mama. 'Lief?'

'De puppy. Hij heette Bear.'

'De puppy?'

'O, in godsnaam!' Papa wrijft hard over zijn voorhoofd. 'Ze hebben altijd een puppy. Zo'n harig mormel, vaste prik.'

'Brian, alsjeblieft.'

'Het is de oudste truc ter wereld: "Ik heb een ziek hondje –

kom maar mee het bos in, dan laat ik het zien.” We gaan met haar naar de politie. Ze moet onderzocht worden.’

Amy fronst. De man in het bos zei helemaal niet dat de puppy ziek was en hij vroeg ook niet of ze mee wilde naar het bos om ernaar te kijken. Ze heeft de puppy zelf gevonden, voordat ze de man zag.

‘Ik wil niet onderzocht worden, mama, dat wil ik niet.’

‘Zie je nou, Brian, nu heb je haar bang gemaakt. Amy...’ Mama gaat in het gras zitten. Ze klopt op haar been. ‘Kom hier, liefje. Ga zitten.’

Amy gaat op mama’s schoot zitten. Ze veegt haar neus af met haar hand en snuift de rest van het snot op, wat echt vies is. Ze wou maar dat papa niet zo boos was – ze begrijpt niet waarom hij boos is, want die meneer was helemaal niet eng. Hij zag er een beetje gek uit, met een grote, harige baard, als een dwerg, of een omgekeerde Kerstman, want zijn baard was zwart, maar hij praatte heel erg aardig tegen haar en hij heeft haar iets beloofd, en hij heeft tussen zijn vingers door gespuugd, en iedereen weet dat het dan echt is. En dan nog iets: hij heeft haar Krokus genoemd, dat vond ze nog het leukste, toen hij zei dat ze zo mooi was als een krokus, want krokussen zijn echt heel mooi en soms zijn ze paars en soms geel en soms allebei. Juffrouw Redhill van school zegt dat de krokus de tweede bloem is van de lente, nadat de sneeuwkllokjes dood zijn en weer de grond in zijn gegaan.

‘Amy,’ zegt mama. ‘Die man... was hij aardig tegen je?’

‘Ja. En ook tegen de puppy.’

‘Was het zijn puppy?’

‘Nee.’

‘Van wie was die puppy dan?’

‘Dat weet ik niet.’ Ze duwt haar vinger in haar neus en peult er bedachtzaam in. Ze bedenkt dat de puppy misschien niet echt een puppy was, maar een volwassen hond. Soms is een grote hond klein als hij een puppy is en soms is een oudere hond kleiner dan een puppy, ook al is hij echt veel ouder. Het heeft

allemaal te maken met iets wat ‘ras’ heet en wat klein of groot kan zijn. ‘Hij kwam pas nadat ik de puppy had gevonden. Dat zei ik net toch al?’

Papa gaat rechtop staan. ‘Kom op. Laat zien waar je die puppy gevonden hebt.’

Mama laat Amy van haar schoot springen. Ze houdt haar hand vast als ze het bos in lopen. Het is nu een beetje enger tussen de bomen omdat het donker is. Maar ze ziet papa’s witte shirt en onder het lopen knijpt mama in Amy’s duim, wat ze wel vaker doet om haar te laten weten dat alles goed is. Amy knijpt terug.

Amy neemt mama en papa mee naar de plek waar ze de puppy heeft gezien. Het wordt nu echt nacht en het is heel stil en donker tussen de bomen. Geen puppy. De man heeft beloofd dat hij de puppy naar een veilige plek zou brengen.

‘Ik was hier,’ zegt ze. ‘En ik deed de bloemen in de... Daar is-ie!’ Ze ziet de tupperwarebak. Ze loopt ernaartoe, raapt hem op en draait zich om om mama en papa de bloemen te laten zien die erin zitten. Het zijn de allerbeste bloemen, niet met van die wormen erop, zoals papa eerder heeft geplukt.

‘Ik was hier alleen maar voor de bloemetjes en ik was alle bloemetjes aan het plukken en toen kwam die puppy en die had een zeer pootje.’

‘Een zeer pootje?’ Papa kijkt naar mama met zijn wenkbrauwen helemaal omhoog.

‘Ja, met bloed en zo. En het baasje was er niet bij en die meneer wist ook niet wie het baasje van de puppy was, dus ik zei o puppy, puppy en ik wilde hem naar jou toe brengen, papa, want als hij geen baasje had, dan moes hij...’

‘Dan moest hij,’ zegt mama.

‘Moest,’ herhaalt Amy. ‘En als hij geen baasje had, dan moest hij er een hebben en ik dacht dat hij misschien bij ons kon wonen, voor het gasfornuis, want daar is het altijd lekker warm, en ik vind het niet erg om mijn zakgeld te geven, mama, om een beetje melk voor hem te kopen.’

Mama veegt langs haar ogen en lacht een beetje. Dat is fijn. Ze heeft nog helemaal niet gelachen sinds dit allemaal gebeurd is.

‘Amy...’ Ze knuffelt haar. Niet zo hard dit keer. ‘Hij heeft je toch niet aangeraakt, Amy? Heeft hij je gevraagd iets te doen wat je niet leuk vond?’

‘Nee. Hij heeft helemaal niets gedaan. Hij was heel aardig tegen me en hij gaat de puppy helpen. Eerlijk, mama. Eerlijk.’

Papa zucht sissend, als een leeglopende ballon. Hij schudt zijn hoofd. Dan doet hij de telefoon in zijn zak, komt overeind en loopt een eindje bij Amy en mama vandaan om naar het bos te roepen.

‘Hallo? Hallo, wil je even met me komen praten? Zijn er nog hondjes waar je over wilt praten, smerige klootzak die je bent?’

Het blijft een hele tijd stil. Dan komt hij terug en het is heel raar, want mama zegt helemaal niets over het slechte woord dat hij heeft gezegd.

‘Kom op, we gaan. Je had al uren in bed moeten liggen.’

Mama pakt Amy bij de hand en ze lopen achter papa aan naar het busje, papa’s witte busje, van zijn werk. Amy probeert met haar duimnagel de groene vlekken weg te krijgen die op haar handpalmen zitten. De bloemen hier zijn heel zacht, daarom zijn ze hierheen gekomen, en je kunt er echt heel lekkere drankjes van maken als je er genoeg suiker bij doet, maar dat moet een groot mens doen omdat het moet koken en omdat het heel heet wordt. Zo heet dat je vinger eraf valt als je hem in de pan stopt. Met bloed en alles.

Amy’s knuffel, Buttons, zit op de voorbank. Ze klimt achter mama aan naar binnen, pakt Buttons en houdt hem tegen haar gezicht om zijn pluïesjes te voelen. Als papa de motor aanzet met de sleutels, trekt Amy haar gordel een eindje los zodat ze op haar knieën kan gaan zitten en met haar neus tegen de ruit kan kijken naar het bos. Mama laat haar begaan.

Papa rijdt met de bus van het gras de weg op. Het is nogal hobbelig en Amy wordt heen en weer geschud, maar ze blijft

naar de bomen kijken. Ze vraagt zich af of de omgekeerde Kerstman de baasjes van de puppy zal vinden.

Als het busje over de weg rijdt en ze de bomen niet meer kan zien, alleen de weg en de andere auto's en langs schietende gebouwen, gaat ze zitten en trekt ze de gordel weer op zijn plaats. Ze legt Buttons op haar schoot. Hij kijkt naar haar op, haar knuffel met zijn neus die gemaakt moet worden en zijn slechte pootje, net als de puppy.

'Mama,' zegt ze als ze bij het gebouw aan het eind van hun straat komen, waar iemand een stripfiguurtje op een verkeersbord heeft gespoten. 'Mama. Welk woord krijg je met die "huh"-letter die juffrouw Redhill maakt door op haar hand te blazen...'

'Bedoel je de "ha"?' vraagt mama.

'Ja, wat gebeurt er als je de "ha" naast de "e" van pen zet en daarna de "l" van limonade en de "p" van paard? Je weet wel, die letter die je maakt als je de kaarsjes op je verjaardagstaart uitblaast? "Puh"?'

'Ha, ee, el en pee?' zegt mama. 'Dan krijg je "help". Hoezo?'
'Help?'

'Ja.'

'En bij "o", de "n" van neus en de "s" van slang?'

'De "oo", de "en" en de "es"? Dan krijg je "ons". Help ons.'
Mama kijkt met een vragende glimlach op Amy neer. 'Help ons? Hoezo? Waarom vraag je dat?'

Amy bijt op haar lip. Er zat iets aan de halsband van de puppyhond. Een heel klein stukje papier waarop iets geschreven was met blauwe pen. Het was gescheurd en de letters waren uitgelopen tot grote blauwe vlekken, zodat je ze niet goed kon lezen. Behalve die letters.

Help ons.

'Amy? Waarom vraag je dat?'

Amy kijkt naar de zijkant van papa's hoofd. Als ze weer over de puppy gaat praten, gaat papa weer schreeuwen. Dus schudt ze haar hoofd.

'Zomaar,' zegt ze als ze voor het huis stoppen. Ze wou dat zij

een puppyhondje had. En andere ouders. Ouders die niet boos werden als ze dingen zei die waar zijn. ‘Zomaar.’

Eerder die dag: de varkensman

De varkensman. Zo ziet Oliver Anchor-Ferrers zichzelf. Als iets wat regelrecht van de bladzijden van een victoriaans bestiarium komt. Negen weken geleden hebben de dokters van de Mayo Clinic in Londen hem bloedverdunners gegeven. Daarna hebben ze met roestvrijstalen ribspreiders zijn hart blootgelegd, talloze canules aan zijn lichaam bevestigd en zijn bloed omgeleid naar een hart-longmachine, die het werk deed dat zijn hart eigenlijk moest doen, namelijk zuurstof vervoeren naar zijn weefsels en organen. Zijn eigen hart legden de medici stil door middel van cardioplegie, het inspuiten van een middel dat zijn hart verlamde. Bijna een uur lang lag Oliver dood op de operatietafel. Toen ze eenmaal de hartkleppen waarmee hij was geboren hadden verwijderd en die hadden vervangen door de kleppen van een speciaal voor dit doel gefokt varken, sloten de chirurgen de aorta en maakten ze zijn borstbeen dicht met staaldraad. In weerwil van zijn uiterlijke verschijning – die van een volkomen normale man van in de zestig – wordt Oliver Anchor-Ferrers in leven gehouden door een paar lappen lichaamsvreemd vlees in zijn hart. Hij is half mens, half varken.

Hartkleppen vervangen is een vrij normale ingreep, een operatie die al jaren uitgevoerd wordt – volgens zijn berekeningen moeten er duizenden varkensmannen rondlopen op deze planeet – maar Oliver is er niet gerust op. Vanaf het moment dat hij op de afdeling wakker werd, heeft hij naar zijn hartslag geluisterd en zich afgevraagd wat voor uitwerking de operatie heeft op zijn hersenen, of het oerinstinct van zijn cerebellum die vreemde onderdelen al als zodanig herkend heeft. Sinds de in-

greep ligt hij 's nachts in bed naar het kloppen in zijn borstkas te luisteren. Hij vraagt zich af hoeveel controle hij erover heeft. Hij vraagt zich af van wie die levensdrift komt, van hem of van het varken.

Blijf kloppen, fluistert hij soms, blijf kloppen, varkenshart...

Oliver is vierenzestig en heeft een vermogen van een paar miljoen pond. Engeland is zijn geboorteland – hij heeft er twee huizen. Zijn eerste huis, een hoekhuis uit het begin van de negentiende eeuw, staat in Knightsbridge. Maar hij voelt zich het meest thuis in zijn tweede onderkomen, het grote, victoriaanse huis hoog op een heuvel in de Mendips, in Somerset, waar hij nu is. Zijn favoriete stoel, een gehavend oud gevaarte dat zich helemaal gevormd heeft naar zijn lichaam, staat op zijn vaste plek bij de enorme open haard. Hij verheugt zich al tijden op die stoel. Het heeft bijna twee maanden geduurd voor de dokters in Londen hem toestemming gaven om hiernaartoe te komen.

Hij strekt zijn benen uit, leunt achterover en kijkt tevreden om zich heen. Er is geen vuur aangelegd nu het zomer is en in de open haard staat een mand met droogbloemen. Maar verder zijn alle vertrouwde elementen van een familiebezoek aanwezig. Ze zijn bij het krieken van de dag uit Londen vertrokken en laat in de ochtend gearriveerd, en het is zo'n kenmerkende eerste dag, die altijd in opgewekte chaos verloopt. Overal staan boodschappen en spulletjes die Matilda uit Londen heeft meegebracht: een eindeloze rij tassen van Waitrose, in papier verpakte bundeltjes van de delicatessenzaak en dozen ontbijtgranen en vruchtensap. De enige onwelkome toevoeging is zijn lichttroze medicijndoos in de vensterbank.

Matilda komt haastig via de bijkeuken naar binnen, een en al kleur en geur. Ze heeft haar blauw met roze tuinschort aan, dat ze jaren geleden van Kiran heeft gekregen. Ze bindt een gereedschapsgordel met stippen om haar middel en Oliver ziet dat ze zoals gewoonlijk alle make-up van haar gezicht heeft gehaald. De knalrode lipstick en de foundation zijn verdwenen en haar

blote huid heeft de kleur van een perzik. Haar lippen vertonen hun natuurlijke zachtroze tint, de kleur van de binnenkant van een vijg. Matilda is zestig en inmiddels grijs, maar haar huid is nog zo helder als een wolkeloze hemel en wanneer Oliver naar haar kijkt, danst het licht nog even eigenaardig om haar heen als het altijd gedaan heeft, vanaf hun eerste ontmoeting, jaren geleden.

‘Liefje.’ Ze blijft staan en glimlacht naar Oliver. Het is een glimlach die van alles overbrengt, liefde en medelijden en gedeelde wanhoop omdat het zover gekomen is, tot een hartoperatie en medicatie in genummerde vakjes. ‘Liefje, vind je het erg als ik...’

Ze wil de tuin in. Ze zijn nog geen halfuur geleden gearriveerd en ze wil nu al naar buiten. In de achtentwintig jaar dat ze dit huis hebben, heeft ze haar hele hart in de bloemen, struiken en borders gelegd. Hij glimlacht. ‘Je zult wel moeten, schat. Ik geloof dat ik de planten om je hoor roepen.’

‘Weet je zeker dat jij je wel redt?’

‘Natuurlijk, natuurlijk, ik voel me prima.’

Als Matilda de gordel heeft vastgemaakt, buigt ze zich over hem heen. Ze laat haar hand in zijn overhemd glijden en drukt de koele palm tegen het litteken op zijn borst.

‘Hoe voelt het?’

‘Het gedraagt zich.’

‘Geen geknor? Geen gepiep en gekrijs? De dokter zegt dat ik daarop moet letten, vooral als het gaat krijsen.’

Hij drukt zijn vingers op die van haar en duwt haar hand steviger op zijn borst, zodat ze het kloppen daarbinnen kan voelen.

‘Mooi.’ Ze neemt even de tijd om zijn overhemd dicht te knopen en het glad te strijken tot het naar haar tevredenheid zit. Dan geeft ze hem een zoen op zijn hoofd. ‘Zuster Matilda is nogal een draak, dus houd je aan de voorschriften. Drink je thee op, pillen over drie uur. En die taart is over twintig minuten klaar, dus dan ben ik terug.’

Ze gaat de kamer uit en zoekt in de gereedschapsgordel naar

de snoeischaar. Hij kijkt naar haar rechte rug, haar beschaafde profiel. Niemand kan zien hoe teder haar inborst is. Net zoals niemand aan hem kan zien dat hij in leven wordt gehouden door varkensonderdelen.

‘Alles goed?’

Hij kijkt op. Lucia zit in het raamkozijn. Ze heeft de keukentafel ernaartoe getrokken en die ligt bezaaid met tekeningen, tijdschriften en gedichten. Achter haar schijnt de zon naar binnen, die alle highlights in haar korte zwarte haar doet oplichten. Ze heeft een heel blanke huid en haar ogen zijn zo dik omljnd met eyeliner dat ze diepe, vage vlekken vormen in haar schedel. Ze bekijkt hem op haar uitdagende manier. Vast en donker. Dat noemen hij en Matilda ‘de Luciablok’. Lucia mag dan bijna dertig zijn, ze gedraagt zich nog steeds als een norse tiener.

‘Ja, hoezo?’

‘Zomaar...’ Ze slaakt een verveelde zucht. Haalt haar schouders op. ‘Ik vind gewoon dat ik het moet vragen, weet je wel. Uit beleefdheid.’

Ze gaat weer aan het werk en Oliver ziet haar schrijven en op haar hoofd krabben, diep over haar boeken gebogen. Om de paar tellen pakt ze automatisch een van de blauwe druiven uit de kom voor haar. Bear, hun borderterriër, ligt onder de tafel te slapen, half over Lucia’s voeten. Bear lijkt helemaal niet op een beer, eerder op een kleine knuffel met ongelijke oren, die verschillend moeten worden getrimd om enige symmetrie te krijgen. Ze is klein, maar ze is snel als de wind en moet de eerste dag na hun aankomst altijd worden vastgelegd. Ze heeft de neiging ervan door te gaan en het bos in te rennen, dus draagt ze haar riem. De riem zit vast onder de poot van Lucia’s stoel. Bears kop ligt op Lucia’s schoenen, Doc Martens met pastelkleurige trollen gezichten erop. Belachelijke kinderstripfiguurtjes aan haar voeten.

Oliver pakt zijn thee en nipt er langzaam van. De vertrouwde, ietwat maffe Schotse deken waar hij zo van houdt ligt over zijn benen, hij ruikt Matilda’s taart in de oven en de thee zit in

de geschilferde mok die ze soms gebruikt bij het tuinieren. Er staat een mierzoete foto van Kiran en Lucia op, met hun armen over de oude golden retriever die ze hadden toen de kinderen nog klein waren. Een jaar geleden zou hij nooit uit deze mok hebben gedronken, hij zou zich geschaamd hebben voor het sentimentele ding.

‘Oliver.’

Matilda is in de deuropening verschenen, de snoeischaar nog in haar hand. Haar gezicht is niet langer kalm, het staat veront- rust en behoedzaam. De varkenskleppen slaan meteen een slag over.

‘Ja?’ vraagt hij voorzichtig.

Lucia’s hoofd komt omhoog en ze kijkt haar moeder nieuwsgierig aan. ‘Mam?’

‘Oliver,’ zegt Matilda effen. Ze negeert haar dochter. ‘Heb je even? Kan ik even met je praten?’

‘Waarover?’ vraagt Lucia.

Matilda mijdt haar blik. Ze houdt haar hoofd betekenisvol schuin en Oliver begrijpt dat ze onder vier ogen moeten praten. Met enige moeite komt hij overeind, zonder acht te slaan op de bekende vlaag van misselijkheid die de plotselinge beweging met zich meebrengt. Hij pakt de wandelstok en loopt zo snel hij kan de kamer door, waarbij hij voortdurend de Luciablok in zijn rug voelt. Als hij bij de voorraadkamer is, legt Matilda een vinger tegen haar lippen en trekt hem aan zijn pols de keuken uit.

‘Het spijt me,’ fluistert ze. ‘Het spijt me dat ik je dit moet aandoen. Maar je moet het zien. Anders word ik gek, denk ik. Het spijt me zo.’

Ze wenkt stilletjes dat hij haar moet volgen en gaat door de achterdeur naar buiten. Hij schuifelt achter haar aan, zich bewust van zijn piepende ademhaling. *Blijf kloppen, varkenshart.*

Buiten is de zon bijna op het hoogste punt en het felle licht valt op de heuveltop. Matilda legt een hand onder zijn elleboog om hem te helpen als ze weglopen van het huis. Ze doen het rustig aan. Ondanks de ligging, hoog op de heuvel en aan alle

kanten omgeven door de hemel, doet de tuin meer aan als een reeks kamers dan als een open ruimte. Een pad leidt van de ommuurde tuin naar een boomgaard met walnotenbomen, door een heg naar een formele siertuin en door een hek naar drie aflopende bloembedden met afbrokkelende, rijkversierde balustrades. Je kunt in elke denkbare volgorde door de verschillende delen lopen, van een wei met kniehoog gras, in de zomermaanden bezaaid met weidebloemen, tot de met mos begroeide stenen muren van de moestuin, waar enorme rabarberplanten als fontein uit de grond ontspringen. Het is een doolhof, een doolhof en een monument van Matilda's liefde. Van haar energie.

Hier en daar blijft het oog haken aan zwarte vlekken. Als zwammen. Of verspreide pathogene organismen op een petrischaaltje. Op die plekken heeft Lucia de vele keren dat ze weer bij hen is komen wonen Matilda's kleurenschema gesaboteerd. Dan sluipt ze de tuin in en plant daar stiekem zwarte tulpen en wijnrode kerstrozen; haar manier om de tuin voor zich op te eisen, om er haar stempel op te drukken. Matilda wordt er gek van en zodra Lucia weer uit huis gaat, op het moment dat ze, hoe tijdelijk ook, haar leven weer op de rit lijkt te hebben, maakt Matilda van de gelegenheid gebruik om de uit de toon vallende bloemen weg te halen.

Onder aan de trappen loopt het terrein af naar een reeks kleine, half verzonken kreupelbosjes, die van een afstand net plooiën in het landschap lijken. Bij het eerste bosje laat Matilda zijn arm los en gaat ze hem snel voor. Hij volgt op korte afstand, met zijn stok als steun. Een meter of twintig verderop blijft ze staan op een kleine open plek, waar een hark tegen een van de bomen staat. Daarnaast ligt een weggeworpen tuinmandje, alsof Matilda bij het bijeenharken van bladeren is gestoord.

'Daar.' Ze draait zich naar hem om. Haar grijze haar is uit haar gezicht getrokken en haar lippen zijn niet meer roze, maar wit. Hij ziet de rand tussen haar tanden en haar tandvlees. 'Daar. Zie je wat ik bedoel? Of ben ik gek?'

Zijn blik gaat naar de zilverberken achter haar. Hij ziet wat

daar hangt en even moet hij steun zoeken bij een boom. Al zijn spieren beginnen te trillen.

Dit kan niet. Dit kán gewoon niet.

Spoken

Volgens Matilda Anchor-Ferrers spookt het in het huis. Het spook is niet, zoals gebruikelijk, de geest van een lang geleden overleden persoon, maar de gedeelde herinnering aan een gebeurtenis van vijftien jaar geleden, toen Kiran zestien was en Lucia vijftien. In Matilda's ogen was dat voorval een keerpunt in hun leven. Een tragedie waardoor alles voorgoed veranderde. Het gebeurde op een zomerdag, net zo een als deze. En in bossen die identiek zijn aan deze.

Voorals Lucia is nooit meer de oude geworden. Zij werd het hardst getroffen en ze draagt tot op de dag van vandaag de duistere energie van die gebeurtenissen in zich mee. Daarom heeft Matilda haar niet gevraagd mee naar buiten te komen. Zij is degene die beschermd moet worden tegen de verbijsterende versiering in de bomen.

‘Was het al zo toen jij het ontdekte?’ Oliver staat op de open plek en zoekt met één hand steun tegen een vlierboom. De onverwachte wandeling en de schok tekenen zich af in zijn gezicht. ‘Precies zo?’

‘Ja. Ik was de bladeren bij elkaar aan het harken en toen...’ Haar stem sterft weg. Ze weet niet wat ze moet zeggen. ‘Ik kon mijn ogen niet geloven.’

‘Puur toeval. Meer niet.’

‘Toeval?’ herhaalt ze. ‘Wat voor toeval, Ollie?’

‘Een of ander dier heeft iets gedood – het is gewoon stom toeval dat het zo...’ Hij gebaart vaag naar de bomen. Hij probeert iets gehards en een heleboel zelfvertrouwen in zijn stem te leg-